

търбностъ за духовна храна. Днесъ съществуватъ такива писатели, които получаватъ по 1000 жлтици за 16 страници. Единъ ученъ човѣкъ сѣди въ Парижъ, пише книга, печата я и разпраща я по сичкиятъ свѣтъ, а хората я четатъ и извличатъ изъ нея щото имъ е нужно; други ученъ човѣкъ живѣе въ Лондонъ, занимава са съ единъ какавѣто и да е предметъ и печата своите наблюдения и изслѣдования, а въ Цариградъ четатъ неговата книга и учатъ са умъ и разумъ; най-послѣ, въ Невъ-Йоркъ са печата вѣстникъ, който излазя сѣки день, който са пренася въ Европа сѣки два деня и който ви разказва какви стоки са продаватъ по оние мѣста, какво са е родило тая година и какво не е, и др. т., а ние сѣдиме въ Търново, четеме и *знаеме*. „А ако знаеме, то какво?“ ще да кажатъ мнозина. --- Ползата е голѣма, ако ние и да я не усѣщаме изведнашъ, ще да кажеме ние. Колкото единъ човѣкъ знае повече, толкова и добива повече. Помнете нашите думи.

Човѣческото тѣлосложение (което са нарича човѣчески организмъ) са подвжргава доволно чѣсто на твжрде разрушителни влияния. Сичките негови органи или части и сичките негови чувства или отправления сж до толкова тѣсно свжрзани между себѣ си, щото единътъ недостатокъ влѣче слѣдъ себѣ си другъ недостатокъ, ако цѣлото тѣло и да остава здраво и неповрѣдимо. Въ такова жалостно положение са намиратъ глухо-нѣмите, у които глухотата е произвѣла и нѣмота, защото неглухиятъ никога не може да бжде нѣмъ. Сичките